Quelle: https://manuscripta.at/?ID=8408
Copyright: Salzburg, Universitätsbibliothek

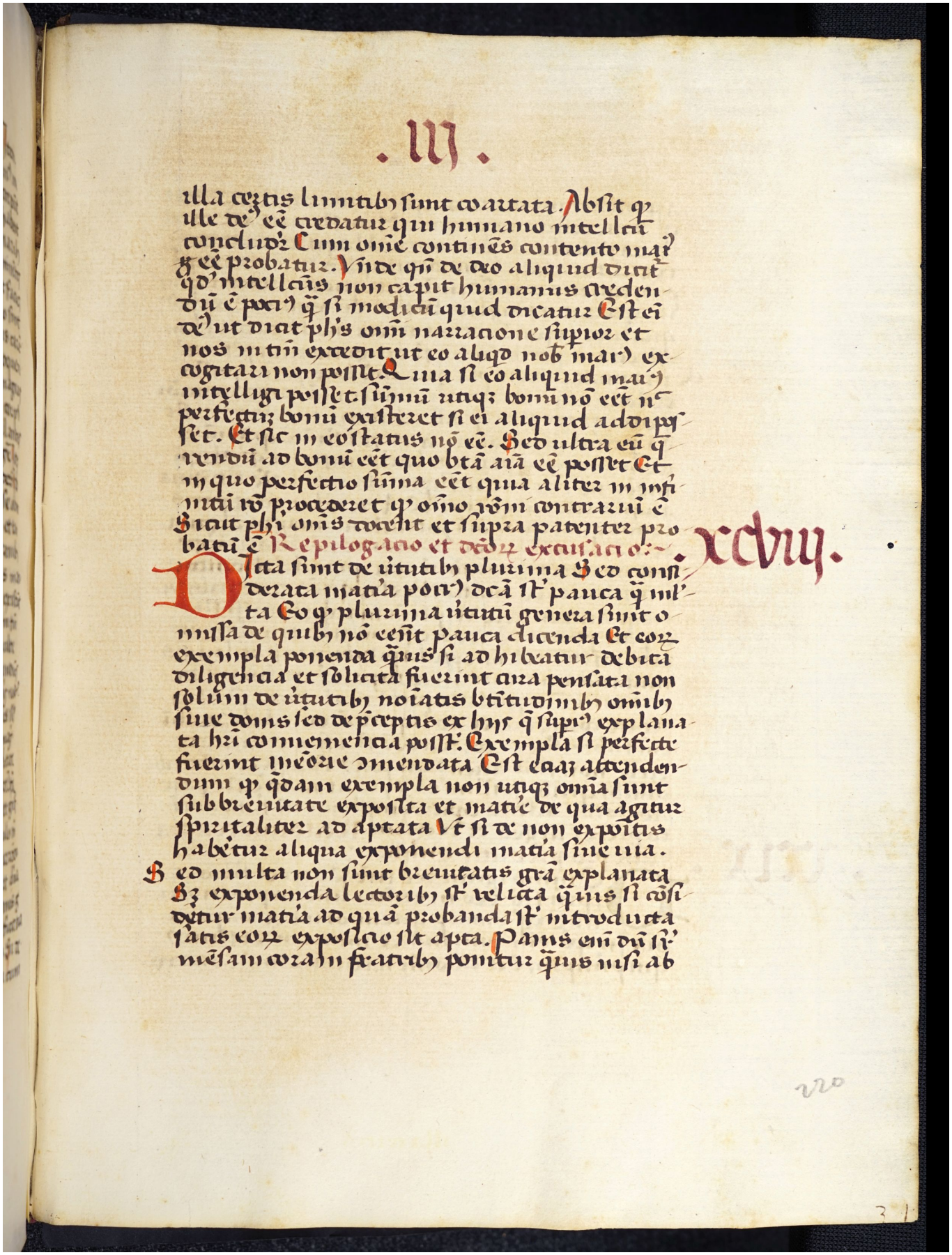

. III .

illa certis limitibus sunt coartata. Absit q
ille deus esse credatur qui humano intellec
concludi. Cum omne continens contento maius
esse probatur. Vnde qui de deo aliquid dicit
quod intellectus non capit humanus credendum esse potest quasi modicum quid dicatur. Est ei
de ut dicit phs omni narratione superior et
nos in tm excedit ut eo aliquo nobis maius ex
cogitari non possit. Quia si eo aliquid maius
intelligi posset. summum utique bonum non esset nec
perfectius bonum esset si ei aliquid adiperi
set. Et sic in eo status non esset. Sed ultra eum quod
rendum ad bonum esset quo beata anima esse posset. Et
in quo perfectio summa esset quia aliter in infi
nitum ire procederet quod omno rem contrarium est
Sicut phs omnis docet et supra patenter pro
batum est. Repilogatio et deo exclusatio.

xcvij.

Dicta sunt de utilitibus plurima Sed consi
derata materia potest dici se pauca quam multa
Eo quod plurima utilitum genera sunt o
missa de quibus non esset pauca dicenda et eorum
exempla ponenda quinimo si adhibetur debita
diligentia et solicita fuerint cura pensata non
solum de utilitibus notatis beatitudinibus omnibus
sive donis sed de preceptis ex his quod supra explana
ta hic commemenda posset. Exempla si perfecte
fuerint in ecclesie emendata. Est eaque attendendum
quod quidam exempla non utique omnia sunt
sub brevitate exposita et materie de qua agitur
spiritaliter adaptata. Vel si de non expositis
habetur aliqua exponendi materia sive via.
Sed multa non sunt brevitatis gratia explanata
sed exponenda lectoribus sed relicta quinimo si consi
detur materia ad quam probandam sed introducta
satis eorum expositio sit apta. Panis enim dum sed
mensam coram fratribus ponitur quinimo nisi ab

220